

Sygn. akt VIII U 267/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2016 r. w Gliwicach

sprawy B. Ż. (Ż.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania B. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 17 grudnia 2015 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu B. Ż. prawo do emerytury począwszy od 1 listopada 2015r.
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 360zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt. VIII U 267/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 grudnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu B. Ż. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A nie zaliczając do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 6 czerwca 1974r. do 30 września 1985r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa Mieszkaniowego (...) Fabryka (...) w G. ze względu na brak przedłożenia przez odwołującego świadectwa pracy w warunkach szczególnych za wyżej wskazany okres.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że w ww. okresie spornym pracował jako nastawniczy, co stanowi pracę w warunkach szczególnych, w związku z czym spełnia on warunki do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Gliwicach poczynił następujące ustalenia:

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia w dniu (...), na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze powyżej 25 lat, nie jest członkiem OFE.

Organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych następujące okresy pracy:

- od 4 stycznia 1973r. do 11 maja 1974r. na stanowisku nastawniczego II kl. w (...) w R. (świadcstwo pracy z dnia 5 września 1994r.),

- od 10 października 1985r. do 10 października 1994r. w D. R. Polska, w tym od 10 października 1985r. do 31 marca 1993r. na stanowisku pomocnika maszynisty lokomotyw spalinowych oraz od 1 kwietnia 1993r. do 10 października 1994r. na stanowisku nastawniczego (świadcstwo pracy z dnia 11 października 1994r.).

ZUS nie zaliczył do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu:

- od 6 czerwca 1974r. do 30 września 1985r. w firmie (...) w G. na stanowisku nastawniczego (świadcstwo pracy z dnia 3 października 1985r.).

Tym samym odwołujący legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze jedynie 9 lat, 4 miesięcy i 15 dni.

Ubezpieczony ubiegał się uprzednio przed tut. Sądem o przyznanie wcześniejszej emerytury za pracę w warunkach szczególnych, jednakże Sąd Okręgowy wyrokami: z dnia 19 listopada 2014r., sygn. akt VIII U 1873/14 oraz z dnia 2 września 2015r., sygn. akt VIII U 711/15 uznał odwołania ubezpieczonego za niezasadne i oddalił je, odpowiednio z powodu braku udowodnienia przynajmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a następnie z powodu braku wykazania 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołujący został zatrudniony w Fabryce (...) w G. w dniu 6 czerwca 1974r. w dziale transportu kolejowego. Przedsiębiorstwo zajmowało się produkcją elementów do budowy domów oraz transportem kolejowym zakładowym. Na specjalnej bocznicy zakładowej przywożono do zakładu kruszywo: piasek i żwir potrzebne do produkcji płyt do betonów. W dziale transportu kolejowego pracownicy (ustawiacze, manewrowi, maszyniści lokomotyw i dyżurni ruchu) byli zatrudnieni na bocznicy kolejowej. Praca odbywała się w systemie trzyzmianowym. Na każdej zmianie pracował jeden dyżurny ruchu. Odwołujący pracował na bocznicy kolejowej jako nastawniczy. Jego praca polegała na utrzymaniu ruchu pociągów – musiał zabezpieczać wjeżdżające składy pociągów, przestawiać je w razie potrzeby na inne tory celem przepuszczenia innych pociągów, wykonywać innego rodzaju prace manewrowe. Ubezpieczony wykonywał tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez całe dniówki aż do zakończenia stosunku pracy w dn.30 września 1985r. Podczas okresu pracy w (...) nigdy nie był delegowany do innych prac. Była to taka sama praca jaką odwołujący wykonywał wcześniej podczas okresu pracy w (...) na stacji rejonowej w R.-N., która została uznana przez ZUS za pracę w warunkach szczególnych. Razem z ubezpieczonym pracował od 1.09.1977r E. K. (1) w charakterze maszynisty lokomotyw spalinowych a jego przełożoną była dyżurna ruchu E. K. (2).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego, wyroków: z dnia 19 listopada 2014r.- sygn. akt VIII U 1873/14 oraz z dnia 2 września 2015r.-sygn. akt VIII U 711/15, zeznań

świadków E. K. (2) i E. K. (1) oraz przesłuchania odwołującego B. Ż. (nagranie rozprawy z dnia 10 czerwca 2016r., min. 12.02 i n.).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, z uwagi na fakt, iż w okresie spornym pracowali z ubezpieczonym, bądź będąc jego przełożonym na tym samym oddziale. Wobec czego należało uznać, iż posiadali odpowiednie rozeznanie co do warunków i trybu pracy ubezpieczonego. Ponadto zeznania świadków korelują z zeznaniami ubezpieczonego.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2015r., poz. 748) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl art. 184 ust. 2 ustawy – w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013r. tj. w dacie złożenia wniosku oraz wydania zaskarżonej decyzji – emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie tego przepisu, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku.

Po myśli § 4 ust. 3 rozporządzenia do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się także okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

W wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zawierającym wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego w dziale VIII („W transporcie i łączności”) pod poz. 13 wymieniono „prace zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związanych z utrzymaniem ruchu pociągów”.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15 – letnim okresem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem do takiej pracy należało zaliczyć mu sporny okres zatrudnienia w firmie (...) w G. od 6 czerwca 1974r. do 30 września 1985r. Pracę odwołującego niewątpliwie zakwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych opisaną w dziale VIII wykazu A pod pozycją 13.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika jednoznacznie, że w tym okresie zatrudnienia B. Ż. pracował jako nastawniczy (manewrowy) w dziale transportu kolejowego przedsiębiorstwa i jego praca była bezpośrednio związana z utrzymaniem ruchu pociągów. Ubezpieczony wykonywał tę pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, przez całe dniówki. Nigdy nie był delegowany do żadnych innych prac. Co więcej, analogiczną pracę na rzecz (...) w okresie od 4 stycznia 1973r. do 11 maja 1974r. organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu do okresów pracy w warunkach szczególnych, a zatem brak powodów do niezaliczenia takiej pracy ubezpieczonego w firmie (...) w G..

Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że odwołujący nie przedłożył na tę okoliczność świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Fakt wykonywania takiej pracy został bowiem wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Z opisanych wyżej względów, Sąd dał wiarę zeznaniom świadków potwierdzającym taki charakter jego pracy, uznając te dowody za spójne logiczne i wzajemnie się uzupełniające.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał że w okresie spornym B. Ż. wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a zatem legitymuje się on na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganym 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

W konsekwencji Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia 1 listopada 2015r. tj. od miesiąca złożenia wniosku.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust 2 i § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Joanna Smycz